

Apám meghalt, és engem itt hagyott,
Magányos, árva, vad diák vagyok.
Apám tanár volt, s dobogó szivét
Diákjainak osztogatta szét,
s a lánya már belőle nem kapott.
A professzorom nekem magyarázott
S a képtárban képeket mutatott.
S ahogy hallgattam tanító szavát,
Apámmá változott át hirtelen.
Kicsi gyerekként csüngtem a szaván,
S megnyugodtam, és elgondoltam én:
Mint én, neki is olyan lánya van,
Hiszen lehetne is az én apám.
Az enyém meghalt, de most már tudom,
Hogy apám hagyta rám ezt a világot,
S minden jó szóból az ő hangja szól,
Mert mindannyian egy család vagyunk.

Szepesi Hajnal